

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 8 - **ZÁŘÍ** 2016 – ČÍSLO **09**

Jak na Nový rok....

Letošní 1. září připadá na čtvrtek. V naší farnosti začíná čtvrteční mše sv. během školního roku v 7:15. Tak, abychom

my všichni školou povinní, mohli alespoň jeden školní den začít s Eucharistií.

P. Martin Lanži

Veřejná sbírka

je obecně jednou z možností, jak obnovu kostelů a dalších sakrálních staveb Broumova financovat a realizovat.

Veřejná sbírka za účelem „Obnova kostelů z tzv. broumovské skupiny kostelů a jiných menších sakrálních staveb v regionu Broumova“ je povolena Krajským úřadem Královéhradeckého kraje na základě vydaného „Osvědčení o přijetí oznámení o konání veřejné sbírky“ ze dne 30.11.2012.

Osvědčení bylo doručeno dnem 5.12.2012, dnem 6.12.2012 je tedy sbírka oficiálně zahájena.

Osoba oprávněná: P. ThLic. Martin Lanži

Bankovní účet:

20036-1180703399/0800

Bankovní ústav:
Česká spořitelna a.s., pob. Broumov

Finanční prostředky budou využity výhradně na obnovu kostelů v regionu Broumova, zejména v rámci projektu Pro život kostelů Broumova.

Za každý laskavý, i třeba drobný dar, upřímně děkujeme.

Odhalení pamětní desky P. C. Baierovi

Ve čtvrtek 11.08.2016 sloužil sídelní královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál ve zdoňovském kostele Nejsvětější Trojice mši sv. s formulářem Za smíření. Po bohoslužbě diecézní biskup odhalil pamětní tabuli zdoňovskému děkanovi P. Colestinu Baierovi, který byl v létě 1945 zavražděn v Teplicích nad Metují. Díky patří P. Antonínovi Brychtovi a P. Františkovi Hofmanovi za přípravu připomenutí tragicky zesnulého kněze. Milá byla rovněž i účast někdejšího broumovského kaplana P. Evermoda Sládka, OPræm.

„Pohovková mládež“ v Krakově

V Krakově koncem července skončily 35. Dny setkání křesťanské mládeže z celého světa s papežem Františkem. Nedílnou součástí Světových dní mládeže v Polsku pak byl doprovodný program pro mládež, spojený s bohoslužbou v polském mariánském místě Čenstochová, krakovském královském hradě Wawelu, či návštěvou Osvětlemi. Největší počet účastníků pocházel z Polska (téměř tři čtvrtě miliónu), na druhém místě v pak 80 tis. Italů, 37 tis. Francouzů, 30 tis. Španělů, na 20 tis. mladých z USA, 15 tis. z Německa, 8 tis. z Ukrajiny. Vezmeme-li účast Střední Evropy, pak vedle 6 tis. našich účastníků se dnů mládeže účastnily 4 tis. ze Slovenska, 3800 z Maďarska a 3 tis. z Rakouska. Neměl jsem tedy pocit, že by Česká republika byla tou nejateističtější zemí světa či Evropy, jak se o ní často neprávem hovoří – tím spíše, že české centrum po stránce duchovní i uměleckého provedení programu patřilo na setkání mezi ty nejlepší, a bylo tak také nakonec vyhodnoceno.

Mládež proudí do Polska

Vlastní akce v Polsku pro více než půl milionu mladých účastníků trvala 14 dní. Jeden týden v rozličných diecézích, kde byli ubytováni v rodinách, církevních institucích a školách. Mladí lidé se tak mohli vzájemně poznat napříč národy a společně objevovat krásu Polska, jeho hrdé dějiny a duchovní tradici. Mladí z pražské diecéze prožili první týden v hnězdenské diecézi, kde je nejvíce uctíván hlavní patron Polska, druhý pražský biskup sv. Vojtěch z rodu Slavníkovců. Druhý týden pak prožívali v Krakově v pohostinství slavného cisterciáckého kláštera Mogyla. K našemu překvapení nás vítal opět motiv z dějin českého národa – sousoší sv. Václava a Vojtěcha. Na vlastní oči jsme tak mohli vnímat vzájemnou pospolitost mezi českým a polským národem - sama krakovská katedrála je zasvěcena sv. Václavu, českému patronovi a na hlavním rynku starého města se nalézá kostel sv. Vojtěcha, dokonce starší než kostelík sv. Vojtěcha u nás. Krakovsko bylo dokonce více než 60 let součástí pražské diecéze. Jak potvrzují starobylé písemné prameny, do Krakova také mířily kroky cyrilometodějské misie, která se zasloužila o rozvoj písemnictví a duchovního života na našem území. Pro většinu našich mladých, ale i kněží to bylo nové objevení vzájemnosti mezi Českem a Polskem, ale také i nové objevení živé, dynamické a kreativní polské církve.

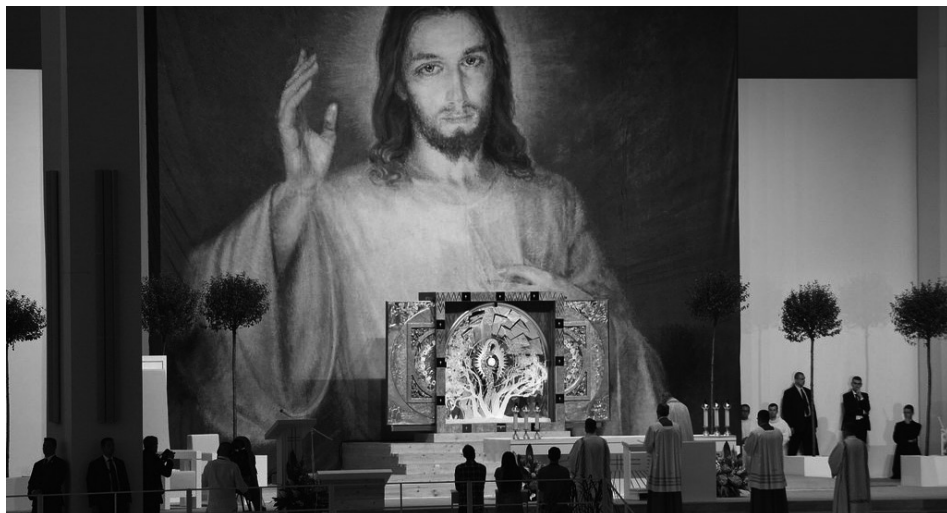
Papež se se světovou mládeží setkal na Błoniach krakovských ve čtvrtek podvečer, v pátek se s nimi na tomtéž místě pomodlil křížovou cestu. Při zahajovacím ceremoniálu na Błoniach krakovských bylo téměř milion účastníků. Úvodní tanec zahajovacího ceremoniálu, lidový krakowiak vyvolal zajímavý pocit nejen ve mě, ale i v mém spolubratru z Jižní Evropy. Byl to tanec hrdých mladých lidí, kteří znají svou důstojnost i svůj národ. Později jsme si oba uvědomili proč. Když se představovaly jednotlivé národy pod svými vlajkami, což byl nekonečný průvod, napadla nás oba téměř současně stejná myšlenka. Kde je vlajka Evropské unie? Ne, nebylo tomu proto, že bychom chtěli být euroskeptiky. Shodli jsme se v tom, že EU tak, jak byla stavěna po celá desetiletí, je důležitý, užitečný ale také velmi pragmatický projekt. Ale v chaosu 21. století ztrácí na síle a na významu, chybí jí schopnost jednat. Vlastně jen s velkými potížemi reaguje na téměř neřešitelné problémy. Co však vede jednotlivé skupiny, že se hlásí ke své vlajce, ke svému jazyku, ke své kultuře? To nejsou jen geny, to není jen kontinuita – ale především srdce, prožívané společenství rodiny, rodu, obce, města, národní kultura, ale také společné bolesti, zápasy, zklamání; také prožívání každodenních radostí. Má-li současná Evropa nalézt svou duši, pak jí musí nalézt právě v srdci mladých pod těmi vlajkami. Vedení Evropy musí mít nejenom respekt a úctu, ale i lásku ke svým obyvatelům. Hranice neotevírá pouze vízum, pas a kontrola, ale skutečný pocit vzájemnosti, který jsme mohli díky naší vzájemné víře a kultuře prožít.

Papežovo poselství

Mnoho bylo papežem na setkání mládeže řečeno. Je možné diskutovat, co bylo hlavním poselstvím jeho promluv. Pokud by se někdo naivně domníval, že papež bude vyzývat k nenávisti, pomstě, a k vedení války, pak neví nic o naší křesťanské víře. Papež tu ani není od navrhování politických řešení – přišel mluvit k mladým, promluvit k nim srdcem, aniž by chtěl mladým lidem dávat předpisy a recepty.

Odvážím si vyslovit svůj názor, co bychom měli považovat za nejdůležitější součást papežova sdělení. Mluvil o pohovkové mládeži. Podobně, jako jeden z nejvýznamnějších státníků 20. století Winston Churchill, který řekl, že se bojí televize, neboť z britského národa udělá národ, který bude mít mozoly na hýždích, ale nebude schopen dalších aktivit. Nechci tím říci, že ti, i kteří za papežem jeli do Krakova, tam byli na rekreaci – pouť pro ně znamenala několik desítek kilometrů ujitých pěšky, neustálé stěhování se všemi zavazadly, nejenom v chladu a dešti s nemožností se ohřát a usušit, ale také ve chvílích, kdy na vás praží slunce a pláž nikde. Právě v takovémto náročném prostředí, kde celá váha spočívá na animátorech, volontérech, kteří musejí nasazovat mnohem více sil, aby vše bylo zvládnuto, můžeme pozorovat, že pravá radost, ale i skutečná kreativita vyrůstá z velkého nadšení a obětavosti. Myslím, že mohu říci, že z toho 1,5 miliónu mladých, kteří se postupně účastnili krakovského setkání, tak na absolutní většinu z nich můžeme být hrdí. To nejsou ti, kteří by patřili k pohovkové mládeži.

Ústřední místo bylo na Kampusu milosrdenství, kde v sobotu probíhala vigilie, po které se tento Kampus stal jediným táborem, kde našlo noční spočinutí více než 1,5 miliónu mladých a kněží. Na závěrečné bohoslužbě pak papež doporučil dvě věty: „Mějte paměť a učte se z předchozích generací“ – já bych snad dodal, že bez dějin nebude přítomnost a bez přítomnosti nebude budoucnost – a pak papež také doporučil mladým lidem: „Mějte odvahu“. Odvahu mít svůj názor, stát za hodnotami, o kterých jsme přesvědčeni, že jsou pramenem našeho života. K tomu je potřeba umět i snít, nikoliv být pouhými snílky.

Polsko nezklamalo

Můžeme říci, že Polsko nezklamalo, a že královské město Krakov, se kterým nás pojí Jagellonská dynastie, se kterou se setkáváme ve Svatováclavské kapli, ve Vladislavském sále či Kutné Hoře bylo velmi dobrým hostitelem, stejně jako kardinál Dziwisz, hlavní titulář v krakovské katedrále, u kterého jsem pobýval a jehož diecézní patron sv. Stanislav byl zavražděn za to, že kritizoval krutost polských rytířů, s jakou naložili s podrobeným obyvatelstvem na Ukrajině. Náš dík také patří otcům cisterciákům v Mogyle, kteří poskytli útočiště nejenom nám, ale i kardinálu Tomáškoví při jedné z jeho posledních návštěv v době komunismu, mládežnickému centru ČBK, diecézním centrům mládeže, ale i dalším skupinám vedenými některými křesťanskými hnutími a řeholemi. Jediný můj povzdech patří na adresu těch, kteří jsou přesvědčeni, že taková setkání pro ně nemají význam. Někdy mi však připadá, že tato uskupení jsou často uskupením mladých starců, kteří nemají pro ty, kteří s nimi nesdílejí jejich názory, určeno nic jiného než jen pohrdavý úsměv.

K dialogu, toleranci a přátelství se člověk naučí především tam, kde musí jeho JÁ ustoupit. Pak se stává evangelní bytostí, která je pro-sociální, pro druhé. To je i tajemství naší víry nikoliv v Boha-despotu, uzavřeného samotáře, ale víry v trojjediného Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Kéž nám tento trojjediný Bůh žehná, obnovuje naši paměť a dodává nám odvahu ke skutečné lásce. Papež František by pak řekl – k něžné Lásce.

<http://blog.aktualne.cz/blogy/dominik-duka.php/17.08.2016> (mírně kráceno)

SDM Krakow 2016

Byla jsem požádána, abych napsala něco málo o letošním SDM v Krakowě, jehož jsem se zúčastnila. Bohužel, nemohu nic napsat o předprogramu ani o programu, který probíhal od pondělí do čtvrtka, protože jsme dorazili až v pátek na mši svatou. I přesto byl můj zážitek ohromný a jsem ráda, že jsem tam mohla být, třebaže jen na víkend. Chci se s vámi proto o něj podělit.

V pátek jsme přijeli přesně na začátek mše svaté vedené kardinálem Dukou, které jsme se tedy s radostí zúčastnili. Hned po jejím konci následovala registrace, ubytování a poté prohlídka českého centra a zasloužený odpočinek. Navečer jsme se chtěli podívat na křížovou cestu s papežem Františkem osobně, ale bloudili jsme Krakowem tak dlouho, že jsme přišli právě včas na 13. zastavení. I to málo, co jsme viděli, bylo ovšem impozantní. Zpět do centra jsme se dostali kolem půl dvanácté večer, unášeni proudy lidí a poté dokonale přečpanými tramvajemi, ve kterých se nedalo ani pořádně dýchat. Mám dojem, že v té naší někdo hrál dokonce na kytaru a patří mu můj obdiv, neboť hrát na kytaru, kterou máte vysoko nad hlavou je podle mého názoru velmi obtížné. V centru jsme se ještě pokochali probíhající koncertem a šli jsme spát, protože jsme věděli, že následující den nás čeká pouť na Campus Misericordiae, kde měla proběhnout večerní vigilie a ranní mše svatá s papežem Františkem. Ráno jsme si sbalili spacáky a karimatky a vyrazili na pouť. Na jistém rozcestí jsme ale zjistili, že do našeho sektoru jdeme úplně špatně, a že bychom se museli celou trasu, kterou jsme šli dvě hodiny, vrátit zpátky. To se nám nechtělo, a proto jsme se rozhodli dostat se do Campusu jiným sektorem. Po dalších dvou hodinách jsme byli policisty přesměrováni na místo, kudy se údajně dalo do Campusu dostat. Jenže na tom místě také byli policisté a ti nám řekli, že nás tam pustit nemůžou. Takto probíhala i následující hodina a půl, po níž jsme se, už řádně zoufalí, dostali do péče laskavých policistů, kteří nás přes onu policejní hlídku protlačili a my se mohli v klidu dostat do našeho vlastního sektoru. Když jsme dorazili na místo, podrážděně jsme zjistili, že pódium se Svatým otcem je k našemu sektoru zády a organizátoři do něj zapoměli umístit televizi. No, blahoslavení, kteří neviděli, a přesto uvěřili, jak řekl jeden mladý muž poblíž nás. Díky tomu, a díky nedaleké televizi, jsme si vigilii a mši, která následovala příštího rána, užili jaksepatří, dokonce kolem nás čtyřikrát projížděl Svatý otec. Na konec bych ráda napsala, že i přes všechny tyto obtíže nelituji svého rozhodnutí Krakow navštívit také proto, že jsem se zde seznámila s mnoha skvělými a zajímavými lidmi, nejen z naší republiky. Jestli jste smutní, že jste nejeli nebo jet nemohli, nezoufejte a začněte šetřit – další SDM se totiž bude konat v roce 2019 v Panamě.

Jitka Uhnává

KOMPENDIUM KATECHISMU

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ

Osmé přikázání:

Nepromluviš křivého svědectví

521. Jakou povinnost má člověk k pravdě?

Každá osoba je povolána k upřímnosti a opravdovosti v jednání a v řeči. Každý má povinnost hledat pravdu a přijmout ji tím, že uspořádá celý svůj život podle požadavků pravdy. V Ježíši Kristu se Boží pravda zjevila úplně: on je Pravda. Kdo ho následuje, žije v Duchu pravdy, varuje se lícoměrnosti, předstírání a pokrytectví.

522. Jak se vydává svědectví pravdě?

Křesťan musí vydávat svědectví evangelijní pravdě, ve všech oblastech své veřejné i soukromé činnosti,

také, je-li nutné, obětí svého života. Mučednictví je svrchované svědectví vydané pravdě víry.

523. Co zakazuje osmé přikázání?

Osmé přikázání zakazuje: falešné svědectví, křivou přísahu, lež, jejíž závažnost se měří pravdou, kterou pokrývá, podle okolností, podle úmyslů lháře, podle škod způsobených obětem; neuvážený úsudek, pomluva, nactiutrhání, jež zmenšují nebo ničí dobrou pověst a čest, na kterou má právo každá osoba; lichotky, pochlebování, zdvořilůstky, především zaměřené na těžké hříchy nebo na dosažení nedovolených výhod. Spáchané provinění proti pravdě vyžaduje napravení, jestliže druhým způsobilo škodu.

524. Co žádá osmé přikázání?

Osmé přikázání vyžaduje respektování pravdy doprovázené rozlišováním lásky: v komunikaci a informaci: ty musí hodnotit osobní a společné dobro, obranu soukromého života, nebezpečí pohoršení; respektováním profesionálních tajemství, které je třeba vždy dodržet kromě toho,

jsou-li závažné a přiměřené důvody. Tak se stejně požaduje respektování důvěrných sdělení pod pečeti tajemství.

525. Jak se mají užívat prostředky sociální komunikace?

Mediální informace má být ve službě společného dobra a ve svém obsahu musí být pravdivá, a integrální při zachování spravedlnosti a lásky. Musí se kromě toho vyjadřovat čestným a vhodným způsobem tím, že úzkostlivě respektuje mravní zákony, legitimní práva a důstojnost člověka.

526. Je vztah mezi pravdou a krásou a posvátným uměním?

Pravda je sama sebou krásná. Zahrnuje v sobě jas duchovní krásy. Existuje mnoho výrazových způsobů pravdy, zvláště v uměleckých dílech. Jsou plodem talentu, daného Bohem a lidského úsilí. Posvátné umění, aby bylo pravdivé a krásné, musí vyvolávat a oslavovat tajemství Boha, který se zjevil v Kristu a vést k adoraci a lásce Boha Stvořitele a Spasitele, svrchované Krásy, Pravdy a Lásky.

Sv. Matka Tereza, 5. září

Narodila se 26. 8. 1910 ve Skopje v Jugoslávii do zámožné rodiny albánských katolíků. Při křtu jí byla dána jména Anežka Ganxhe jako světské, kterým ji oslovovali, a jehož význam byl poupátko. Za jejího útlého dětství někteří, včetně jejího otce, byli zapojeni do hnutí za připojení Skopje k Albánii. Ve městě poznamenaném tureckou nadvládou převažoval islám.

Anežčin otec Nikola Bojaxhiu byl kupcem a vlastnil stavební firmu. Byl o 17 let starší než jeho manželka Dranafile a zemřel ve 46 letech, pravděpodobně zabit jedem z politických důvodů, když Anežce Ganxhe bylo 8 let. Matka Dranafile pak živila rodinu prodejem vyšíváných látek a oděvů a silou víry překonávala obtíže. Své děti učila chápat význam modlitby a práce. Anežčinými sourozenci byli starší bratr Lazar a mladší sestra Agáta.

Anežka Ganxhe byla již v dětství aktivním farníkem nejen jako zpěvačka ve sboru, také ráda hrála na kytaru a psala verše. Ve dvanácti letech slyšela kázat misionáře z Indie, a pak poprvé pocítila Ježíšovo pozvání k řeholnímu životu. Jak později uvedla, na její cestu měla vliv i matčina výchova a její láska k ubohým. Anežčino nejisté rozhodování provázela modlitba s postem za poznání Božích plánů i za vyprošení odvahy je přijmout. Potvrzením správné cesty pak byla vnitřní radost, která ji provázela.

V osmnácti letech, 26. 9. 1928, odcestovala do Irska a v Dublinu 29. 11. vstoupila k sestřám

Naší Paní Loretánské, zvanými též Anglické panny. V Dublinu se však dlouho nezdržela, protože záhy došlo k rozhodnutí, aby noviciát začala v Darjeelingu v Himalájích v Indii. Hned v prosinci vyplula lodí a do Kalkaty asi 150 km vzdálené od Darjeelingu dorazila 6. ledna. Klášter, v němž 23. 5. 1929 začala noviciát s přijetím hábitu a nového jména Marie Terezie od Dítěte Ježíše, se

nachází v nadmořské výšce 2000 m, v blízkosti čínských hranic mezi Nepálem a Bhútánem.

Po dvou letech zde 24. 5. 1931 složila časné sliby a byla poslána do Lorety v Entally v Kalkatě, komunity loretánských sester vyučujících na St. Mary's School, protože kongregace má pedagogické zaměření. Trvalé sliby složila 24. 5. 1937 a

po nich dál působila na mariánské střední škole jako učitelka zeměpisu a dějepisu. Vynikala odvahou a organizačním talentem. Ovládala angličtinu, hindštinu a bengálštinu. V roce 1944 se stala ředitelkou školy.

Měla všímavé oči k potřebám druhých a jejího srdce se stále více dotýkal pohled na trpící ubožáky, kteří umírali na ulicích Kalkaty. Cítila nutnost něco pro ně udělat. Když se 10. 9. 1946 nočním rychlíkem vracela do Darjeelingu na výroční exercicie, došlo u ní k novému povolání, které označila za povolání v povolání.

Terezii bylo 38 let, když 17. 8. 1948 vyměnila zajištěný život v kongregaci loreťanských sester za život na ulici bez jakýchkoli prostředků. Hábit kongregace nahradila oděvem pro chudáky - bílým sári s modrým lemlem. Byla přesvědčena o jediné jistotě, že Bůh je s ní a ona má konat Boží dílo. Základní přípravu k ošetrovatelské péči šla teprve získat do Patrie k American Medical Missionary Sisters, kde prošla kurzy základní hygieny, ošetrování a porodnictví. Z kurzu odešla k Little Sisters Poor v Kalkatě a 21. 12. se poprvé vydala do brlohů bída. Začala návštěvou rodin, v nichž děti potřebovaly zdravotní pomoc a při cestě se ujala i ženy umírající hladem a tuberkulózu. Sílu ke svému povolání, sloužit těm nejobožejším z ubohých, čerpala neustále z každodenního spojení s Ježíšem v eucharistii. Jeho láska byla její silou.

Při poskytování pomoci dětem pronikala Tereza do nejopuštěnějších zákoutí. Setkávala se s těžce postiženými, kteří leželi po čtyřech a prosili o něco k jídlu. Jednou našla na odpadcích polo-mrtvou ženu, pokousanou od myši a mravenců. Odnosla ji do nemocnice, kde ji odmítali přijmout. S Terezou však nehnuli. Odmítla s ní odejít, a tak ji nakonec přijali, což ženu zachránilo.

Na jaře 1949 měla první pomocnici a asi začátkem následujícího roku se k ní přidala skupina bývalých žaček z St. Mary's School. Tak začala vznikat kongregace Sester misionářek lásky, kterou 7. 11. 1950 schválil arcibiskup Petr. Papež Pavel VI. ji s dekretem papežského potvrzení 1. 2. 1965 vyzval k otevření domu ve Venezuele.

Mezi tím Terezie r. 1952 pro umírající v Kalkatě otevřela dům Nirmal Hriday Ashram. Další rok pro rostoucí kongregaci diecéze levně koupila tříposchodový dům na Lower Circular Road 54 A, který se stal mateřincem kongregace. Z něj odcházely sestry učit do škol, zdravotních středisek a hospiců. V září 1957 Tereza otevřela mobilní jednotku pro pomoc malomocným a v květnu 1959 založila dům v Ranchi v Bihar, který byl první mimo Kalkatu.

Během let 1965 až 1970 Misionářky lásky otevřely domy na Ceylonu, v Římě, v Melbourne, v Londýně, v Ammánu (na území Jordánska), ve

Venezuele. Při vzrůstajícím počtu sester i míst působení vynikla Tereziina láska, zdravý úsudek a geniální organizační smysl, vše neustále posilováno důvěrnou modlitbou.

Se vzrůstající aktivitou přibývala i další pomoc - r. 1976 kontemplativní kongregace bratrů, r. 1984 přibýlo sdružení Kněží misionářů lásky, dále napomáhalo množství laiků nazývaných Laickými misionáři lásky a od začátku osmdesátých let šlo i o hnutí Corpus Christi.

Svět začal Terezu obdivovat od ocenění indické Padmashri r. 1962 k nejvýznamnějšímu vyznamenání, kterým byla Nobelova cena míru v r. 1979. Když ji 10. 12. v Oslo přebírala, vyzvala ke společnému slibu chránit jednotlivé nenarozené děti. Dát všem šanci života a problematiku řešit adopcí. Sama sesbírala a zachránila velké množství dětí, odložených jako odpad, a nepřehledné množství před potratem.

Naši zemi poprvé navštívila 9. 11. 1984 na pozvání kardinála Tomáška. Znovu r. 1990 na pozvání prezidenta Václava Havla, současně získala pro útulek kongregace pražskou jednopatrovou vilu Na Zátorce. Její třetí návštěva se uskutečnila za doby federální republiky v r. 1992, kdy její sestry zakládaly útulek v Bratislavě - Rači.

Od roku 1990 se Tereze zhoršovalo zdraví, přesto v roce 1991 byla otevřít tři domy v Albánii, v r. 1994 jela otevřít dům kongregace ve Vietnamu. V prosinci 1996 ji postihla srdeční krize. V březnu 1997 požehnala sestře Marii Nirmal Joshi, kterou vybrala za novou generální představenou a v květnu ji představila papeži Janu Pavlu II.

Do konce života zachovávala Tereza přísnou disciplínu. Vedle potíží se srdcem, pro které měla v posledních letech stimulátor, prožila onemocnění plic i ledvin a trpěla pokročilou artritidou. V osmdesáti sedmi letech byla vyčerpaná a poslední infarkt myokardu v září 1997 nepřezila.

Přáním Matky Terezy bylo zemřít jako ti, o které pečovala. Po smrti jí však byl uspořádán státní pohřeb se všemi poctami, který vysílaly televizní společnosti z celého světa. Do kostela sv. Tomáše se s ní přišly rozloučit údajně statisíce lidí. To vše bylo ničím proti uvitání v nebi.

Ze statistiky: v r. 1992 byl počet sester Kongregace misionářek lásky kolem 3500 ve 445 domech v 95 zemích. Do roku, v němž Tereza předala vedení a zemřela, měla téměř 4000 sester na 610 základnách ve 123 zemích světa. Se sestrami, které dnes žijí asi 500 000 rodin, vyučují 20 000 dětí a pečují o 90 000 malomocných, spolupracuje na 4 000 000 laiků.

Svatořečení Matky Terezy proběhne ve Vatikánu 4. září 2016.

www.catholica.cz/Jan Chlumský/kráceno

Rok 2016 ve farních akcích

9. ledna
Tříkrálová sbírka

10. ledna
Tříkrálový průvod

15. ledna
Víkend pro mládež (Vesmír)

30. ledna
Farní ples v Martinkovicích

10. února
Popeleční středa

13. února
Postní duchovní obnova

29. února
Ekumenická bohoslužba

25. března
Velkopáteční křížová cesta v Krinicích (dopoledne)

5. května
Nanebevstoupení Páně

7. května
Pouť do Vamberčic

13. května
Ekumenická bohoslužba v kostele DSv.

14. května
Svatost smíření před 1. sv. přijímáním

15. května
1. svaté přijímání/slavnost Soslání Ducha Svatého

15. května
Kaple pod Hvězdou – májová pobožnost

21. května
Bohoslužba pro motocyklisty v Otovicích

22. května
Hvězda – májová pobožnost

26. května
Boží Tělo

29. května
Malé Svatoňovice – májová pobožnost (cykloput)

10. června
Noc kostelů

18. června
Farní den (klášter)

23. července
Jakubsko-anenský víkend

6. srpna
Křinická pouť

8. – 12. srpna
Farní tábor, fara Ruprechtice

1. října
Farní výlet

23. října
Svatohubertská bohoslužba

12. listopadu
Den veteránů (Martinkovice)

12. listopadu
Svatomartinské odpoledne (Martinkovice)

24. prosince
Zpívání koled v nemocnici

Pán žehnej vašim snům!

Promluva papeže na modlitební vigílii Světového setkání mládeže, Krakov.

Drazí mladí, je krásné být tady s vámi na této modlitební vigílii. Přicházíme z různých částí světa, kontinentů, zemí, jazyků, kultur a národů. Jsme „syny“ národů, které spolu možná vedou diskusi kvůli různým konfliktům nebo jsou přímo ve válce. Jiní přicházíme ze zemí, které mohou být v „míru“, nevedou válečné konflikty, a kde mnoho bolestných věcí, které se ve světě dějí, tvoří pouze náplň zpráv a tisku. Jsme si však vědomi jedné skutečnosti: dnes a tady pro nás, kteří přicházíme z různých částí světa, bolest a válka, kterou mnozí mladí zakoušejí, už pro nás nejsou něčím anonymním, nejsou už pouhou zprávou z tisku, mají jméno, tvář, dějiny a blízkost. Válka v Sýrii je dnes bolestí a utrpením mnoha lidí, i velmi mladých.

Jsou situace, které se nám mohou zdát vzdáleny, dokud s nimi nějakým způsobem nepřijedeme do styku. Jsou skutečnosti, které nechápeme, protože je vidíme pouze skrze monitor (mobilu či počítači). Když jsme však v kontaktu s životem, s konkrétními životy, které už nejsou medializovány na obrazovkách, pak se nám stane něco silného, všichni cítíme pozvání připojit se k volání: „Dost bylo zapomenutých měst“. Nikdy už nesmí dojít k tomu, aby bratři obklíčeni smrtí a zabíjením cítili, že jim nikdo nepomůže. Drazí přátelé, zvu vás ke společné modlitbě za mnohé trpící oběti války, která probíhá v dnešním světě, abychom jednou provždy pochopili, že nic neospravedlňuje prolití krve bratra, a že není nic cennějšího než člověk, kterého máme před sebou.

Nezačneme nyní proti někomu křičet, nepustíme se do hádky, nechceme ničt, nechceme inzultovat. Nechceme přemáhat nenávisť větší nenávisť, přemáhat násilí větším násilím a teror ještě větším terorem. Naše odpověď tomuto světu,

který je ve válce, se nazývá bratrství, nazývá se společenství, nazývá se rodina. Slavíme skutečnost, že přicházíme z různých kultur a spojujeme se v modlitbě. Naším nejlepším slovem, naší nejlepší promluvou je společná modlitba. Ztišme se a modleme se, předložme Bohu svědectví těchto přátel, ztotožněme se s těmi, pro něž je „rodina“ neexistující pojem a domov pouhým místem, kde se spí a jí“, anebo s těmi, kteří žijí ve strachu, že je vlastní chyby a hříchy definitivně vyřadí. Předložme v Boží přítomnosti svoje „války“ a zápasy, které si každý nese ve svém srdci. (Ticho)

Když jsme se modlili, vybavil se mi obraz apoštola v den Letnic. Scéna, která nám může pomoci chápat všechno to, o čem Bůh sní, že se to uskuteční v našem životě, v nás a s námi. Toho dne byli učedníci ze strachu za zavřenými dveřmi. Cítili se ohroženi okolím, které je pronásledovalo, nutilo je přebývat v malé místnosti, drželo je v nehybnosti a ochromovalo. Ovládla je bázeň. Za této situace došlo k něčemu senzačnímu, něčemu velkolepému. Sestoupil Duch svatý a jazyky jako z ohně spočinuly na každém z nich a přiměly je účastnit se dobrodružství, o kterém se jim nesnilo. Tak dochází ke změně!

Pocit, že na tomto světě, v našich městech a v našich společenstvích už není prostor k růstu, snění, tvořivosti, vyhlížení k obzorům a v posledku vlastně k životu, je tím nejhorším, co se v životě může přihodit, zvláště u mladých. Ochromení nás připravuje o chuť těšit se ze setkání a přátelství, o chuť společného snění a putování s ostatními. Vzdaluje nás od druhých, brání nám podat si ruce, jak jsme viděli v jedné z provedených scének.

V životě však existuje jiné a ještě nebezpečnější ochromení, které se těžko identifikuje a obtížně jej rozpoznáváme. S oblibou jej nazývám paralyzou a vzniká, když se směšuje štěstí a pohovka! Ano, je to víra, že ke štěstí potřebujeme dobrou pohovku, která nám umožní spočinout v pohodlí, klidu a zajištěnosti. Takovou tu moderní pohovku, které dnes existují, poskytují uspávající masáž, zajišťují klid a umožňují přenést se do světa vi-

deoher a trávit hodiny před počítačem. Pohovka proti každému typu bolesti a bázně. Pohovka, která nás uzavírá doma bez námahy a starostí. Štěstí pohovky je pravděpodobně onou tichou paralyzou, která nás může zničit nejvíc, protože povolná, aniž si to uvědomíme, usínáme, jsme rozespálí a omámení, zatímco druzí, kteří jsou možná živější, ale nikoli lepší, rozhodují o naší budoucnosti. Pro mnohé je určitě snadnější a výhodnější mít ospalou a omámenou mládež, která zaměňuje štěstí s pohovkou; mnohým se to zdá vhodnější než mít čipernou mládež, která touží odpovědět Božímu snu a všem touhám srdce. Ptám se vás: chcete být ospalí a omámení? (odpovídají: Ne.) Chcete být svobodní? (odpovídají: Ano.) Chcete být svěží? (odpovídají: Ano.) Chcete zápat o svoji budoucnost? (odpovídají: Ano.) Nezdá se mi, že jste o tom moc přesvědčeni. (křičí: Ano.)

Pravda je však jiná, drazí mladí, nepřišli jsme na svět „vegetovat“, mít se pohodlně a dělat ze života pohovku, která nás uspává. Naopak, přišli

World Youth Day Poland 2016

jsme kvůli něčemu jinému. Abychom zanechali stopu. Je velice smutné projít životem a nezanechat žádnou stopu. Když ale volíme pohodlí tím, že zaměňujeme štěstí za spotřebu, pak cena, kterou zaplatíme, je velmi, ale velmi vysoká: ztrácíme svobodu. Ztrácíme svobodu. Taková je cena. Je mnoho lidí, kteří chtějí, aby mládež nebyla svobodná; je mnoho lidí, kteří vás nemají rádi a chtějí vás omámit, uspat, chtějí, abyste nebyli svobodní. To ne! Musíme bránit naši svobodu!

Právě v tom spočívá obrovská paralyza, když si začneme myslet, že štěstí je synonymem pohodlí, a že být šťastným znamená trávit život spaním či narkotizací, a že jediným způsobem, jak být šťastným, je být omámeným. Je jisté, že drogy škodí, ale existují mnohé jiné společensky akceptované drogy, které nás zotročují více. Jedny i druhé z nás svlékají naše největší dobro - svobodu. Vysvlékáme se ze svobody.

Přátelé, Ježíš je Pán rizika, onoho neustálého „více a dál“. Ježíš není Pán komfortu, bezpečí a pohodlí. K následování Krista je zapotřebí

dávky odvahy, je třeba se rozhodnout vyměnit pohovku za pár bot, které ti pomohou kráčet po cestách, o kterých se ti nikdy nesnilo, ani jsi na ně nepomyslel, po cestách, které mohou otevřít nové obzory, schopné vzbuzovat radost, onu radost, která se rodí z Boží lásky, radost, kterou ti v srdci zanechává každé gesto a každý projev milosrdenství. Jít po cestách následování „bláznovství“ našeho Boha, který nás učí, abychom mu šli vstříc v hladovějícím, žíznicím, neoděném, nemocném, v příteli, který dopadl zle, v uvězněném, uprchlíkovi, migrantovi a v bližním, který je osamocen. Jít cestami našeho Boha, který nás zve, abychom byli politickými aktéry, myslícími lidmi a sociálními hybateli. Podněcuje nás, abychom vymýšleli solidárnější ekonomiku. Ve všech prostředích, kde se nacházíte, nás Boží láska zve, abychom šířili dobrou zvěst a činili ze svého života dar určený Bohu i ostatním lidem. A to znamená být odvážní, to znamená být svobodní. Mohli byste mi říci: „Otče, ale to není pro všechny, to je pouze pro pár vyvolených!“ Ano, a těmi vyvolenými jsou ti, kdo jsou ochotni sdílet svůj život s ostatními. Toto je to tajemství, draží přátelé: všichni jsme voláni ke zkušenosti. Bůh od tebe něco očekává, Bůh od tebe něco chce. Bůh přichází otevřít všechno to, co tě uzavírá. Zve tě, abys snil, chce ti ukázat, že s tebou může být svět jiný. Tak je to - pokud ze sebe nedáš to nejlepší, svět nebude jiný. To je ta výzva.

Doba, kterou dnes prožíváme, nepotřebuje pohovkovou mládež, nýbrž mládež, která už má obuté boty nebo spíše pohorky. Přijímá pouze hráče základní sestavy, nepotřebuje náhradníky. Dnešní svět vás žádá, abyste byli protagonisty dějin, protože život je krásný vždycky, když jej chceme žít, vždycky, když chceme zanechat stopu. Dnešní dějiny nás žádají, abychom bránili svoji důstojnost a nenechávali o naší budoucnosti rozhodovat druhé. Nikoli! My musíme rozhodovat o své budoucnosti, vy o svojí budoucnosti! Pán chce stejně jako o Letnicích učinit jeden ze svých největších zázraků, které můžeme zakusit: způsobit, aby se tvoje ruce, moje ruce a naše ruce proměnily ve znamení pokoje, společenství a stvoření. Chce tvé ruce, aby dále vytvářel dnešní svět. Chce jej stavět s tebou. A co odpovíš ty?

Co? Ano nebo ne? (odpovídají: Anoooo.)

Řekneš mi: „Otče, ale já jsem velmi omezen, jsem hříšník, co mohu dělat?“ Když nás Pán volá, nemyslí na to, co jsme a co jsme byli, na to, co jsme udělali či přestali dělat. Naopak: ve chvíli, kdy nás volá, dívá se na všechno to, co bychom mohli dělat, na veškerou lásku, kterou jsme schopni prokazovat. On sází na budoucnost, na zítřek. Ježíš tě promítá na obzor, nikdo do muzea. Proto vás, přátelé, Ježíš zve; volá tě, abys v životě zanechal stopu, která poznamená dějiny, poznamená tvoje dějiny i dějiny mnohých.

Dnešní život nám říká, že je velmi snadné upřít pozornost na to, co nás dělí a rozděluje. Chtěli by, abychom si mysleli, že uzavřenost je ten nejlepší způsob, jak se chránit před tím, co nám škodí. My dospělí dnes potřebujeme vás, abyste nás učili - jako to činíte dnes - žít v různosti a dialogu, sdílet multikulturnost nikoli jako hrozbu, ale jako příležitost. Vy jste příležitost budoucnosti. Mějte odvalu nás učít, že je snadnější budovat mosty než zdi! A všichni společně žádáme: vyžadujte od nás, abychom se ubírali cestami bratrství. Vy budete našimi soudci, pokud my zvolíme zdi, nepřátelství a válku. Potřebujeme se naučit budovat mosty. Víte, jaký most je třeba postavit nejdřív? Most, který můžeme postavit tady a teď: podat si ruce, pomáhat si. Do toho! Učiňte tak teď a tady tento prvotní most a podejte si ruce. Je to velký most bratrství. Kéž se jej naučí stavět mocní tohoto světa! Ne však kvůli fotografii, ale dalším vytvářením stále větších mostů. Kéž je tento lidský most zárodkem mnoha jiných; stopou.

Ježíš, který je cestou, tě dnes volá, abys zanechal stopu v dějinách. On, který je život, tě zve, abys v dějinách svých i mnoha jiných zanechal stopu plnou života. On, který je pravda, tě zve, abys opustil cesty separace, rozdělení a nesmyslu. Jsi pro? Co odpoví tvoje ruce a tvoje nohy Pánu, který je cesta, pravda a život? Jsi pro? (odpovídají: Ano.). Pán žehnej vašim snům. Děkuji.

Přeložil Milan Glaser (mírně kráceno)
www.radiovaticana.cz/30.07.2016

LAUDATO SI' XV. nová encyklika papeže Františka o ekologii

KAPITOLA DRUHÁ: Evangelium stvoření

62. Proč do tohoto dokumentu určeného všem lidem dobré vůle zařazovat kapitolu vztahující se k přesvědčení víry? Jsem si vědom, že na poli politiky a myšlení někteří rozhodněji odmítají ideu Stvořitele anebo ji považují za bezvýznamnou do té míry, že vykazují do oblasti iracionality veškeré bohatství, které mohou náboženství nabídnout integrální ekologii a plnému rozvoji lidského rodu. Jindy se zase předpokládá, že představují určitou subkulturou, kterou je zkratka třeba tolerovat. Věda a náboženství však poskytují odlišné pohledy na realitu a mohou spolu vést intenzivní a pro obě strany produktivní dialog.

I. Světlo, které nabízí víra

63. Uvědomíme-li si složitost ekologické krize a jejích rozmanitých příčin, musíme uznat, že řešení nemohou vzejít z jediného způsobu interpretace a transformace reality. Je nezbytné také uznat odlišná kulturní bohatství národů, umění a poezii, vnitřní život a spiritualitu. Pokud má opravdu vzniknout ekologie, která nám umožní napravit všechno, co jsme zničili, pak nesmí být přehlíženo žádné vědecké odvětví, žádná forma moudrosti, ani ta náboženská včetně jejího vlastního jazyka. Katolická církev je navíc otevřena dialogu s filosofickým myšlením, což jí umožňuje vytvářet různé syntézy víry a rozumu. Pokud jde o sociální otázky, totéž lze konstatovat v rámci vývoje sociálního učení církve, které je povoláno neustále se obohacovat novými výzvami.

64. Na druhé straně, i když je tato encyklika otevřena dialogu se všemi ve snaze společně hledat cesty osvobození, chci hned od počátku ukázat, jak přesvědčení víry nabízejí křesťanům a částečně také jiným věřícím vznešené motivace k péči o přírodu a ty nejkřehčí bratry a sestry. Pokud samotný fakt lidství podněcuje lidi k tomu, aby se chopili péče o životní prostředí, jehož jsou součástí, pak „křesťané si obzvláště uvědomují, že jejich úkoly v rámci stvoření, jejich povinnosti k přírodě a Stvořiteli jsou součástí jejich víry.“ Proto je dobře pro lidstvo a pro svět, že my věřící rozpoznáváme lépe ekologické závazky, které plynou z našich přesvědčení.

Je Alláh tímž Bohem jako náš Bůh Otec, Syn a Duch Svatý?

Právě v této věci jsou věřící silně znepokojováni odlišnými hodnoceními totožnosti a odlišnosti Boha judaistů, křesťanů a muslimů. Jedni tvrdí, že je to tentýž Bůh, jiní zase, že tomu tak není, neboť odlišnosti jsou značné.

V dané souvislosti si dovolíme připomenout, že II. vatikánský koncil se zabýval také otázkou našeho poměru k islámu. Klíčový text z deklarace *Nostra aetate*, čl. 3, je vhodné uvést v plném znění:

„Církev se dívá s úctou také na muslimy, kteří se klanějí jedinému Bohu, živému a o sobě jsoucím, milosrdnému a všemohoucímu, stvořiteli nebe a země, který promluvil k lidem. Jeho rozhodnutím, i tajemným, se snaží podrobit celou duši, jako se Bohu podroboval Abrahám, na něhož se islámská víra ráda odvolává. Ježíše sice neuznávají jako Boha, ale uctívají ho jako proroka, ctí jeho panenskou matku Marii a někdy jí i zbožně vzývají. Kromě toho očekávají den soudu, kdy Bůh vzkřísí všechny lidi a odplatí jim. Proto si váží mravního života a Boha uctívají zejména modlitbou, almužnami a postem.

Jelikož během staletí povstalo mezi křesťany a muslimy nemálo rozbrojů a nepřátelství, vybízí posvátný sněm všechny, aby zapoměli na to, co bylo, aby se upřímně snažili o vzájemné porozumění, a aby společně chránili a podporovali sociální spravedlnost, mravní hodnoty, mír a svobodu pro všechny lidi“ (NA, čl. 3).

Konec článku jednoznačně vylučuje, že by někdo mohl vést proti muslimům válku a ospravedlňovat to jako náboženský boj křesťanů! Existuje nějaký podobně autoritativní výrok ze strany islámské komunity, který by obdobným způsobem

zapovídal násilí páchané na křesťanech?

Řada společných prvků naší víry s islámem je nepochybná. Méně je však známo, že v původním návrhu textu byla formulace: „... kteří se klanějí s námi jedinému Bohu ...“ Koncilní otcové však toto vyjádření valnou většinou hlasů odmítli jako upřílišněné, což ukazuje nejenom na odlišnost mezi našim Bohem a Alláhem, ale také na nemožnost kultu, který by křesťané Bohu prokazovali spolu s muslimy!

Jak řešit právě nastíněné dilema? Podle našeho soudu je nezbytné velmi dobře rozlišovat pohled takřkajíc „shora“ oproti pohledu „zdola“. Při pohledu shora, takřkajíc od Boha směrem ke světu, je třeba říci: Ano, jedná se o jediného Boha, Stvořitele a Pána světa. Z tohoto hlediska máme jediného Boha.

Při pohledu zdola jde však o odlišnou míru poznání tohoto Boha ze strany křesťanů a muslimů, jak se odráží v jejich posvátných knihách. Ve hře je také odlišná přístupová cesta k tomuto jedinému Bohu. Sám Ježíš říká o poznání Boha ve Starém zákoně následující:

„Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec; ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu to chce Syn zjevit“ (Mt 11, 27). Jestliže celé předchozí poznání Boha cestou starozákonního zjevení je nyní ve srovnání s plností poznání Boha díky zjevení, jež je nám darováno ve vtěleném Synovi, v určité nadsázce prohlašováno za neznalost, pak to ještě více musí platit o obrazu Boha v islámu.

Shrňme to ještě jednou: Ano, Boha stvořitele a zachránce jako tajemství máme stejného spolu s judaisty a muslimy, ale naše poznání Boha jako Otce, Syna a Ducha Svatého vysoce překračuje to, co o Bohu vědí vyznavači ostatních monoteistických náboženství. V modlitbě a v životě tato odlišnost hraje zásadní roli. Nesmíme zapomínat na to, že tajemství Boha Otce, Syna a Ducha Svatého je první pravda naší víry i našeho křesťanského života, a že všechny ostatní pravdy víry mají být chápány ve světle ústředního tajemství Nejsvětější Trojice (srov. Katechismus katolické církve, čl. 234).

V dané souvislosti si dovolíme připomenout, že ta náboženská společnost, která nevyznává Trojedinost a Ježíše Krista jako Božího Syna a Syna člověka, nemůže vstoupit do křesťanského ekumenického dialogu, a proto nemůže být přijata do Světové rady církví.

Řečené se rozhodně nepřičí právu na náboženskou svobodu, kterou přejeme všem lidem. Nepřičí se to ani účtě k individuálnímu svědomí. Jde pouze o jasné vymezení toho, co je klíčové

pro křesťanskou identitu, a na to má Kristova církev plné právo, ba je to dokonce její svatou povinností.

Rozebírat to, k čemu vede striktně jednoosobová koncepce Boha (Alláh) na jedné straně a trojosobový obraz Boha kupříkladu v oblasti pojmání společnosti, by si vyžádalo mnoho místa. Upozorníme jen na některé souvislosti. Jelikož Bůh křesťanů je jako trojosobový věčně sám v sobě dialogický, křesťané dnes vytrvale usilují o dialog s druhými, mezi něž patří i muslimové. Monologický Bůh ale takovou pohnutku k dialogu nepředstavuje, a proto se nesmíme divit, že muslimové jsou v této věci naladěni na jinou strunu. Křesťanský obraz Boha nás vede k tomu, abychom odlišnost neničili a abychom na druhých spravedlivě vnímali to pozitivní. Známe některé texty z oblasti islámské teologie a nikde jsme tam nenalezli podobně pozitivní hodnocení křesťanství ze strany muslimů, jakým je výše citovaný text II. vatikánského koncilu. Velmi často tam ale nacházíme tvrzení, že křesťané jsou modloslužebníci. Jestliže my křesťané tvrdíme, že i ti, kdo vyznávají islám, mohou dojít spásy díky milosrdenství Trojediného, tedy skrze Ježíše Krista a díky působení Ducha Svatého, byť si to oni sami neuvědomují, žádné podobné tvrzení o křesťanech jsme u muslimů neshledali, což neznamená, že nic takového se někde nemůže vyskytovat, rozhodně to ale není převládající mínění. Problém tkví v tom, že v oblasti islámu neexistuje žádná ústřední autorita, kterou bychom mohli vnímat jako směrodatnou při vyjadřování toho, co je pro muslimy závazné. Určitou výjimkou, potvrzující vyřčené pravidlo, by mohlo být postavení a autorita iránských imámů v šíitské formě islámu, k níž se hlásí asi 15 procent z celkového počtu vyznavačů Koránu. Knihy muslimských učenců jsou tedy v zásadě více méně jejich soukromým výkladem, a těch je velmi mnoho, a proto není snadné se v tomto množství knih a názorových proudů orientovat.

K tomu, co jsme právě řekli, je třeba upřímně podotknout, že křesťanská teologie v minulosti nedokázala vždy dostatečně přesvědčivě lidem ukazovat na tajemství Trojice jako vzor dialogu. Mnoho věřících vlastní víru v Trojediného nemělo a nemá dostatečně promyšlenou, a proto snadno upadají do myšlenkových stereotypů, které zralému křesťanství nečiní zadost. Ke kultivaci našich schopností vést dialog jistě přispěla také filosofie. Z reflexe destruktivních důsledků evropských náboženských válek 17. století vzešla idea náboženské tolerance. Zároveň je ale třeba podotknout, že mezináboženský dialog není jen intelektuální záležitost, protože ve hře je bytostně životní přesvědčení zúčastněných.

Z publikace „Křesťan a islám“,
Hesperion 2016

MYŠLENKY NA MĚSÍC ZÁŘÍ

JACQUES PHILIPPE

DOTKNOUT SE BOHA

modlitba jako rozběh v lásce

Vydalo nakladatelství Paulínky 2015

1. Dnešní svět potřebuje nejvíce ze všeho modlitbu. Z ní se mohou zrodit všechny ostatní obnovy, uzdravení, hluboké a plodné proměny.
2. Naše Země je nemocná a jedině setkání s Nebem ji může uzdravit.
3. Jestliže naleznu pokoj a štěstí v Bohu, budu schopen mnoho darovat svým bližním, a budu také schopen je přijmout takové, jací jsou, aniž bych jim zazlíval, že neodpovídají mým očekáváním.
4. Čím více se bude náš život modlitby živit Písmem, tím bude opravdovější a hlubší. a otevře nám tím více možnost setkání s Bohem v pravdě.
5. Kdo má modlitbu, má všechno, protože jen tak může Bůh svobodně vstoupit do jeho života a jednat a činit svou milostí zázraky.
6. Hodnota našeho života záleží na naší modlitbě.
7. Modlitba umožňuje čerpat v Bohu stále nový život, představuje neustálou regeneraci a obnovu.
8. V modlitbě můžeme najít vždy dostatek síly a naděje k tomu, abychom dále existovali s naprostou důvěrou v budoucnost.
9. Z modlitby se rodí jemnocit, úcta a pozornost, které jsou cenným darem pro ty, které potkáme na své životní cestě.
10. Kdo utíká před modlitbou, utíká před vším dobrým.
11. Když je Bůh v samém středu, všechno ostatní bude na svém pravém místě.
12. Modlitbou se učíme zakořenit v Bohu, najít v něm sílu a ochranu, což nám také umožní, abychom se stali oporou pro druhé.
13. Bůh je jediným nevyčerpatelným zdrojem energie.
14. Láska se neprojevuje nejdříve tím, že něco pro někoho uděláme, ale tím, že s ním jsme.
15. Poznání Boha nám dává opravdu poznat sebe sama. Člověk se může skutečně poznat jedině v Božím světle.
16. Jen víra, láska a klanění nás mohou přivést do vztahu s Bohem.
17. Jedním z nejkrásnějších plodů modlitby je růst v lásce k bližním.
18. Jestliže je naše modlitba opravdová, přibližuje nás k Bohu, sjednocuje nás s ním a dává nám poznat a sdílet nekonečnou lásku, kterou miluje každé své stvoření.
19. Tam, kde chybí modlitba, tam se zatvrzují srdce a láska chladne.
20. Budova modlitby musí mít základy v pokoře: čím víc se duše v modlitbě ponížší, tím výše ji Bůh povýší.
21. Bůh nám rád ukazuje svou lásku skrze přátelství a starostlivost někoho, koho nám pošle do cesty.
22. Čím více bude Bůh ve středu našeho života, tím více budeme vše očekávat jen od něj samého, a o to více budou naše mezilidské vztahy vyváženější a šťastnější.
23. Věrnost v modlitbě, i když občas prochází těžkostmi a zkouškami, nás postupně přivádí k tomu, abychom v Bohu našli hluboký pokoj, jistotu a štěstí.
24. Když chybí smysl, bývá obvykle nahrazen nesmysly.
25. Láska působí tak mocně, že umí těžít ze všeho, z dobra i ze zla.
26. Ježíš po nás nežádá, abychom se dobře modlili, ale abychom se modlili neustále.
27. Bůh slyší jen modlitbu chudáka. Ne tu farizeje, který je spokojený sám se sebou a se svými skutky, ale celníkovu, který zůstává v povzdálí a bije se v prsa.
28. Nejdůležitější činnost během modlitby není ta naše, ale Boží.
29. Krása zapadajícího slunce nad širým mořem, elegantní hra veverek skákajících z větve na větev, nádhera hvězdného nebe, to všechno jsou Boží slova, jimiž se k nám Bůh obrací, abychom mu důvěřovali.
30. Přijetím a rozjímáním slov Písma v našem srdci přijímáme dar Boží přítomnosti a lásky.

**Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.**

Udělují tímto

ZÁŠTITU

pracovní skupině pod vedením Tomáše Zdechovského,
poslance Evropského parlamentu

nad činností,

kteřá má zvýšit památkovou ochranu unikátního komplexu Broumovských kostelů,
architektonicky řešených mistry barokní architektury
Kryštofem a Kiliánem Ignácem Dienzenhoferovými,
patřícímu mezi historické monumenty s mimořádnou hodnotou,
a měla by být zakončena
zapsáním komplexu kostelů do památek Kulturního dědictví ČR
a následně také do seznamu Světového a kulturního dědictví UNESCO.

kardinál Dominik Duka OP
arcibiskup pražský

Praha dne 25. července 2016

Č. j.: arc/404/16

Naši pastýři 1938 – 1945, zahynuvší a věznění

(325 osob včetně patnácti bezejmenných cisterciáků)

BIM přináší další jména kněží:

Johann Tanzer. Kněz německé národnosti. Farář u svaté Anny v dnes již zaniklé obci Horní Pelhřimov, jejíž katastr je součástí Chebu. Zatčen 23. listopadu 1942 proto, že byl v kázáních i v soukromých rozhovorech nepřátelsky činný vůči nacismu. Od 12. dubna 1943 byl v Dachau. Dne 26. dubna 1945 nastoupil z Dachau evakuační transport – pochod smrti. Osvobozen Američany 3. května 1945 v německém Bad Tölzu.

Josef Taska. Vězněn od 1. září 1939 do 1. prosince 1939 a poté od 4. prosince 1939 do 6. května 1940.

Adolf Tesař. Farář v Ivančicích. Za okupace se spolu s obecním tajemníkem Josefem Sekerkou podílel na vystavování falešných osobních dokladů pro odbojové pracovníky. Tesaře zatko gestapo 3. února 1942 a byl vězněn v Kounicových kolejích, kde byl 16. června 1942 popraven.

Dr. František Tietze. Jezuita německé národnosti. Dne 1. července 1944 si pro něj v rámci zátahu na řád přišlo gestapo. Následně vězněn v Terezíně. Po válce vězněn komunisty.

Stanislav Trnavský. Vězněn od 1. 9. 1939.

ThDr. Štěpán Maria Trochta. V době zatčení ředitelem Salesiánského domu v Praze. Zatčen tři dny po atentátu na Reinharda Heydricha pro podezření z členství v nepřátelské organizaci a šíření letáků odboje. Vyslýchán kvůli svým kázáním, stykem s nunciaturou a podávání zpráv do ciziny. Na konci války byl Štěpán Trochta osvobozen z Dachau. Po válce litoměřickým biskupem a utajeným kardinálem - takzvaně in pectore. Vězeň a oběť komunistického režimu. Probíhá u něj proces blahořečení.

Václav Tureček. Vězněn od 26. března 1943 do 27. července 1943.

Josef Tutte. Administrátor u sv. Ludmily v Praze. Příčina zatčení zněla: Nechota k německým farníkům – v kostele se nechtěl německy modlit. Na konci války byl osvobozen z Dachau.

Heřman Josef Tyl. Novoríšský premonstrát. V letech 1942 až 1945 vězněn postupně v Osvětimi a Buchenwaldu. Po válce zvolen převorem-administrátorem v klášteře Teplá. Od roku 1952 vězněn komunisty.

Mons. Alois Týlínek. Děkan v Praze - Nuslích. Příčina zatčení zněla: Soustavné štvání proti německému národu v kázáních. Na konci války byl osvobozen z Dachau.

Metoděj Karel Ťoukálék. Želivský premonstrát. Na konci února 1945 byl zatčen gestapem a vyslýchán v Táboře. Po výsledcích byl uvězněn v Terezíně. Po osvobození Terezína se stal pacientem tamní nemocnice.

Wilhelm Uhlig. Kněz německé národnosti. Farář v obci Tři Sekery, dnes Diecéze plzeňská. Zatčen 13. září 1943, protože měl zákaz vyučování, provinil se proti kazatelnicovému zákonu a nechtěl přijmout k ubytování na faře Němce z bombardovaného území. Od 1. října 1943 byl v Dachau. Zemřel tam 1. března 1945.

Bohumil nebo Bohuslav Uhlíř. Zastřelen 4. května 1945 při pomoci partyzánům.

Franz Ulrich. Kněz německé národnosti. Kaplan v Lobendavě u Šluknova, Diecéze litoměřická. Zatčen 20. prosince 1941 dle nacistů proto, že rozleptával vnitřní sílu německého lidu a bylo nebezpečí, že by ve svých rozkladných aktivitách pokračoval. Na svobodu propuštěn z Dachau 10. dubna 1945.

Engelmar Hubert Unzeitig. Kněz německé národnosti a člen Kongregace marianhillských misionářů. Rodák z Hradce nad Svitavou. Duchovní správce v Glöckelbergu (dnes zčásti obnovená obec Zvonková, kterou procházela takzvaná Železná opona, Diecéze českobudějovická.) Zatčen 21. dubna 1941 za výrok: „Bude-li církev ještě rafinovaněji pronásledována, nezahtyne“. Navíc ve školním vyučování hájil Židy a o časopisu Stürmer prohlásil, že není dobrým časopisem. Od 3. června 1941 byl v Dachau, kde během tyfové epidemie ošetřoval a doprovázel umírající. Sám také 2. března 1945 zemřel nakažen tyfem. V roce 1999 byl započat proces jeho beatifikace. V roce 2009 potvrdil papež Benedikt XVI. Unzeitigovy hrdinské ctnosti, což je předpokladem pro jeho blahořečení. Pater Unzeitig je označován jako Anděl z Dachau nebo německý Maximilian Kolbe.

PhDr. Josef Jan Evangelista Urban. Františkán, v letech 1938 až 1941 byl provinciálem řádu. Založil řeholní institut sester Apoštolátu III. řádu sv. Františka, lidově zvané urbanky. V roce 1937 založil ústav pro teologické vzdělávání laiků - Studium catholicum a byl ustanoven jeho rektorem. Mimo to se soustředil na pastorační a sociální práci na pražské periferii. Byl sledován nacisty a vyslýchán gestapem pro své přednášky v Českém rozhlasu. Obsahem příspěvků byl výklad víry a povzbuzování k odvaze ve víře. Prostřednictvím Červeného kříže obstarával těž-

ko dostupné léky pro pronásledované. Byl pronásledován komunisty. V komunistickém vězení onemocněl tuberkulózou a následky si nesl po celý život. Probíhá u něj proces blahořečení.

Wilhelm Urbasek. Benediktinský kněz německé národnosti a člen komunity v klášteře Broumov. Kaplan v Meziměstí, Diecéze královéhradecká. Zatčen 25. července 1942 proto, že se v kostele modlil za svého vězněného faráře Riedla. Urbasek byl na svobodu propuštěn z Dachau 10. dubna 1945.

Nabídka jazykových kurzů a překladatelských služeb ANJ, PJ

Anglický a polský jazyk (ANJ, PJ – rodilá mluvčí)

Kurzy vedené profesionální a vhodně vzdělanou lektorkou

s dvacetiletou praxí ve výuce jazyků (děti, mládež, dospělí)

Nabízím:

individuální, skupinovou (max. 8 lidí) nebo firemní výuku ANJ, PJ, překlady z ČJ do PJ

Kurzy pro začátečníky a pokročile:

- všeobecná polština,
- obchodní/odborná polština,
- příprava na státní maturitní zkoušku z ANJ podle požadavek CERMAT-u (certifikovaným, aktivním hodnotitelem),
- všeobecná angličtina,
- obchodní/odborná angličtina

Cena jazykových kurzů už od 50 Kč za osobu a 1 hodinu skupinové výuky!

Překlad 1 normostránky cena dle dohody (záleží na druhu textu, počtu stránek a termínu)
Místo konání, program a čas dle dohody

Kontakt:

Mgr. Iwona Matuszkiewicz

Martínkovice 64

Mobil: +420 774 277 539

antonim@onet.eu

Výuka náboženství – 2016/2017, Broumov, ZAČÁTEK 7. ZÁŘÍ:

3. tř. (1. sv. přijímání): pátek, fara Broumov, 13:00 - 13:45 hod
4. tř.: pátek, fara Broumov, 13:45 - 14:30 hod
5. tř.: středa, ZŠ Meziměstí, 13:15 - 14:00 hod
6. - 8. tř.: středa, fara Broumov, 14:20 - 15:05 hod

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

4. září

Otovice	08:30 hod
Ruprechtice	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

11. září

Martínkovice	08:30 hod
Verněřovice	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

18. září

Šonov, k. PM	08:30 hod
Vižňov	10:00 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

25. září

Božanov	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod
Heřmánkovice	10:00 hod
Broumov, klášter	17:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU
BROUMOV

Pondělí	-	-
Úterý	klášterní k.	17:00 hod
Středa	k. sv. Václava	17:00 hod
Čtvrtek	děkanský k.	07:15 hod
Pátek	děkanský k.	15:00 hod
Sobota	hřbit. k. PM	08:00 hod
	k. sv. Václava	17:00 hod

Adorace: středa, sv. Václav, 17:30 – 17:50 hod;
pátek, P+P, 19:00 – 20:00 hod.

Svátost smíření: 20 min před každou mší sv.; sobota
24/09, P+P, 09:00 – 10:00 hod

Vesmír

Rád bych i letos pokračoval s víkendy na Vesmíru. Kromě hromady podnětných zážitků by se jednalo i o přímou přípravu pro přijetí svátosti biřmování na podzim 2017. Začínáme už v září. Včas se dozvíte více.

P. Martin Lanži

Farní výlet

V rámci tradičního farního výletu letos navštívíme někdejšího broumovského kaplana P. Evermoda Jana Sládka, OPraem, v Lomnici nad Popelkou. Odjezd v sobotu 1. října v 8 hodin z parkoviště pod farou.

Cena: 200,-Kč dospělí, 100,-Kč děti.

Z katechezí svatého faráře arského
o modlitbě

Člověk má krásný úkol: modlit se a milovat.

Člověk má krásný úkol a poslání: modlit se a milovat. Modlete se tedy a milujte, v tom spočívá štěstí člověka na zemi.

Modlitba není nic jiného než sjednocení s Bohem. Kdo má srdce čisté a spojené s Bohem, cítí v sobě balzám, sladkost, která ho naplňuje rozkoší; obklopuje ho podivuhodné světlo. V tomto důvěrném sjednocení jsou Bůh a duše jako dva dohromady slité kusy vosku; nelze je už rozdělit. Toto spojení Boha s jeho maličkým tvorem je něco překrásného. Je to štěstí, jež nelze pochopit.

Byli bychom si zasloužili, abychom se nesměli modlit. Ale Bůh nám ve své dobrotě dovolil, abychom s ním rozmlouvali. Naše modlitba je kadidlem, které přijímá s největším zalíbením.

Děti moje, vaše srdce je sice malé, ale modlitba ho rozšiřuje a činí ho schopným milovat Boha. Modlitba nám dává předtuchu nebe, sestupuje k nám kousek ráje. Nikdy nás neponechá bez sladkosti; vylévá se do duše jako med a osladí všechno. Strasti se při dobré modlitbě rozplynou jako sníh na slunci.

Modlitba působí, že čas plyne velice rychle a tak příjemně, že ani nepozorujeme jeho trvání. Poslyšte, když jsem byl farářem v Bresse, a když byli jednou skoro všichni moji kolegové nemocní, musel jsem konat dlouhé cesty, a přitom jsem se modlil k Pánu Bohu; a ujišťuji vás, že se mi nikdy nezdála cesta dlouhá.

Někteří lidé se hluboce pohrouží do modlitby jako ryba do vody, protože jsou zcela oddáni Pánu Bohu. V jejich srdci není žádná přehrada. My však často přijdeme do kostela a nevíme, co máme dělat nebo oč máme prosit. A přece ví každý velmi dobře, když k někomu jde, proč tam jde. Ale někteří dokonce jako by Pánu Bohu říkali: „Chci ti přednést pár slov, abych měl od tebe pokoj ...“ Často myslím na to, že když se přijdeme poklonit Pánu, dosáhli bychom všeho, oč žádáme, kdybychom ho o to prosili opravdu s živou vírou a čistým srdcem.

St. Jan Maria Vanney
(1786 – 1859, Francie)

Paypal účet farnosti
church.broumov@gmail.com

Funguje tak, že se lidem pošle tento e-mail a oni na něj pošlou peníze přes Paypal (v PayPalu se musí zadat právě e-mail). PayPal se používá při platbách po internetu, nejčastěji ve spojení s e-bayem. Má ho dost lidí a je jednoduché přes něj něco poslat.

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK
vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: church.broumov@gmail.com, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.
www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.
Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.
Uzávěrka: 15. každého měsíce.